

ГЛАВА ПЪРВА

„АЗЪ ИМАМЪ САМО ЕДИНЪ СИНЪ“

Островътъ все повече и повече растъше и се приближаваше, а заедно съ това и вълнението въ сърдцето на Пламенъ ставаше все по-голъмо. Щъше ли баща му да го познае? Какъ ще го посрещне, дали ще остане доволенъ отъ него?

Пламенъ притисна силно портретчето на баща си до сърдцето си. Толкова дълго бѣ носилъ той това портретче скрито до сърдцето си, а ето сега, още малко, и ще прегърне тоя, за когото не смѣше и да мисли, че е живъ.

Пламенъ стоеше на капитанското мостче, заедно съ Свѣтла и Храбръ. И тримата бѣха отправили жадно погледи къмъ приближаващия се островъ.

— Пламене, свърши се вече — нашата мечта да стигнемъ до Острова на свободата се изпълни вече. Още малко и ние ще стъпимъ на него и ти ще можешъ да прегърнешъ баща си, — каза Храбръ.

— Пъкъ като стигнемъ на острова, да не се възгордѣешъ и да ни забравишъ, — подхвърли шеговито Свѣтла.

— Сигурно! — отвърна Пламенъ. — Щомъ стъпимъ на Острова, нѣма и да ви погледна. Какво сте вие — нѣкакви си простосмъртни, въ сравнение съ мене — владетель вече на цѣль островъ, а вториятъ, ей тоя, ще получа въ наследство.

Пламенъ се усмихна добродушно и прегърна презъ рамената Храбръ и Свѣтла.

— Другари, да оставимъ шегитѣ настрана. Вие знаете, че си дадохме дума за вѣчно приятелство. Сега за насъ започва новъ животъ, въ който ще изпитае нашето приятелство. Азъ съмъ сигуренъ, че то ще излѣзе здраво и вѣрно.